

момче ме остави жив и аз няма да го умъртвявам. Искаш ли нещо от мен, момче?

– Нищо не ща. Прави с мен каквото знаеш.

Старейшината помислил и – какво да стори? Избол му очите, напъхал го в чувал, отнесъл чувала в гората и там го завързал на върха на едно високо дърво.

Дните се изнизвали един подир друг. Момчето страдало от глад и жажда. Висяло на дървото и викало:

– Помогнете, помогнете, помогнете! Да ви благослови Дева Мария!

И представете си – тъкмо в този час през гората пътувала... Спомнете си чий живот спасило момчето в гората преди година време. Да! Същата онази кралска дъщеря, отвлечена от дванайсетте разбойници, случайно минавала с карета през гората, придружена от баща си, краля. Принцесата се обадила:

– Татко, чуваш ли някой да вика?

– Не, нищо не чувам, дъще.

– Кочияшо, спри! – заповядала принцесата.

Конете спрели като заковани и тогава всички чули виковете:

– Помощ, помощ, умирам!

Принцесата казала:

– Да идем да видим какво става, тате. Дори да ни чака смъртна опасност, спомни си, че и на мен така някога ми спасиха живота, когато дванайсетте разбойници ме бяха отвели и искаха жива да ме изгорят. Кралят се замислил за случилото се и от очите му рухнали съли.

– Да вървим, дъще моя.

Приближили се до дървото и кралят запитал:

– Кой си ти горе на върха?